

den, man tænker at bygge for Sylland, har til Opgave at besørge hele Storbritanniens Ind- og Udførsel eller dog en saa og saa stor Deel deraf, saa indseer jeg ikke, at det angivne statistiske Datum, hvor interessant det end i og for sig kan være, bethder det Allermindste. Jeg skal villig indrømme, at Majoriteten har spiet en Bemærkning til Bagestier, som billigtviis maa komme i Betragtning. Det hedder nemlig: „Vi anføre ikke dette som noget sær vigtigt Moment, men kun som en Hjælp til Veiledning i at bedømme disse Handelsstæders Betydning ligeoverfor kostbare Jernbaneanlæg.“ Alt, hvad Majoriteten har anført, er altsaa ikke noget sær vigtigt; men da det dog skal hjælpe eller tjene til Veiledning, saa var det at vente, at Udvalgets Fleerital havde anført det Bedste, det havde; det er nu ikke skeet, og maaskee turde man da haabe gjennem den ærede Ordførers Münd at faae at høre det „Vigtige“, der for Majoriteten har været det Afgjørende; og det saameget mere, som det strax nederst paa Side 2 hedder: „Vi tør efter det Foranførte antage“ — thi det er altsaa dog paa de anførte Grunde, den har støttet sit Forslag. Jeg skal altsaa henstille til den ærede Ordfører at supplere Betænkningen ved at tilføie de vigtige Grunde; thi jeg er overbevist om, at Majoriteten maa have høvt saadanne, der have ledet til Afgjørelsen. Det var nu Betænkningens Argumenter. I sit Foredrag hittede den ærede Ordfører, at her var Intet anført om den store Nytte af Jernbanerne. Det vilde have været meget betydningsfuldt for den ærede Ordfører, dersom han havde ført Ordet for den Anskuelse, at Sylland ingen Jernbane skulde have. Men da saavel Majoriteten som Minoriteten, og jeg troer vi alle, ere enige om, at der skal være en Jernbane, saa er det (Zahle: Nei!) — Ja maaskee den ærede Rigsdagsmand bagved er nemlig deri, saa undtager jeg ham, men forresten ere vel alle vi andre enige deri. (Stemmer: Nei! Nei!). Der er altsaa flere Undtagelser, men den ærede Ordfører hører dog vel ikke til Undtagelserne, og Majoriteten vel heller ikke; jeg tør vel saa idetmindste dog antage, at der i Udvalget er Enighed om at bygge en Jernbane. Det tør man vel forudsætte, og jeg vil saa gjøre den

ærede Ordfører opmærksom paa, at han har argumenteret, som om der ingen Jernbane skulde bygges. Han bemærkede dernæst endvidere, at der var Enighed om at slaae en Streg over Rentabiliteten; deri maatte Alle være enige. Dette troer jeg dog ikke, man kan sige; og jeg for mit Bedkommende maa her protestere, ligesom jeg har Grund til at antage, at Majoriteten i Salen her vil staae paa min Side; jeg siger, at man ikke saadan gaanske skulde slaae en Streg over det Spørgsmaal, om Jernbanen kan forrente sig eller ikke. Der findes Pagina 3, første Spalte øverst paa Siden, at Udvalgets Majoritet med megen Vægt fremhæver nogle Pitringer af en tidligere Indenrigsminister: at man vel burde lægge Mærke til, hvad der var det for Finantserne Overkommelige; men det er aabenbart, at en Jernbane, der slet Intet har at bestille, er ude af Stand til at afholde Udgifter, medens en Jernbane, der har Noget at bestille, i langt ringere Grad vil falde Finantserne til Byrde. Dersom Majoriteten nu vil følge sin egen Tankegang og ret nøie undersøge, støttende sig til en tidligere Indenrigsministers Autoritet, hvilket System der betaler sig bedst, saa vil den komme til det for Finantserne Overkommelige, det vil sige, ind i de frugtbare og beboede Egne.

I Betænkningen er det ikke nøie indviklet, hvilken Tankegang der har været den ledende ved det System, som Majoriteten har foreslaaet, og jeg maa derfor talke den ærede Ordfører for, at han i sit sidste Foredrag klart stillede det frem. Han førte Ordet for — man tillade mig at benævne det saa — for Redekamphystemet med megen Klarhed; han fremstillede den Grundtanke, hvorpaa det hvilede, særdeles correct. Han sagde eksempelvis, holdende sig til Aarhus og Randers: Hvad har Aarhus at gjøre med Randers? Slet Intet! Ja, der kunde endog komme sørgelige Følger af, at de fik en Jernbane imellem sig, idet de kunde komme til at slaaes om de mellemiggende Bønder, det var det Æneste, der kunde komme ud af en saadan Forbindelse. Det overraskede mig et Dieblit; thi jeg havde læst Betænkningen og var kommen til en lidt anden Forestilling